

## 20059 - Сабабҳои сушт шудани имон

---

### савол

Баъзан ман мушкилоти имонӣ дорам. Ман медонам, ки ин аз шайтон аст. Оё метавонед бароям баъзе қиссаҳои нақл намоед, ки имонамро мустаҳкам кунад?

### Хулосаи ҷавоб

Сабабҳои сушт шудани имон инҳоянд:

- Надониести номҳои сифатҳои Аллоҳ таъоло имонро коҳиш медиҳад.
- Рӯй гардондан аз тафаккур дар оятҳои кавнӣ шаръии Аллоҳ таъоло.
- Анҷом додани гуноҳу маъсият, зеро гуноҳ ба қалбу имон таъсири бузург дорад.
- Тарки тоъату ибодат, зеро тарки тоъату ибодат сабаби коҳиши имон аст.

### Ҷавоби муфассал

## Илоҷу чораи сушт шудани имон

Гоҳ инсон ба ғафлат гирифта мешавад, имонаш сушт мегардад. Чораи он истифори зиёд, мудовамат дар зикри Аллоҳ, қироати Қуръон бо тадаббуру ҳузури қалб ва амал бо он аст. Зеро ин омилҳо дилро аз саҳлангори пок сохта, онро аз хоби ғафлат бедор мекунанд. Ва бисёр муҳим аст, ки амалҳои солеҳ зиёд анҷом дода шавад.

## Сабабҳои сушт шудани имон

Барои сушт шудани имон якчанд сабабҳои вуҷуд доранд, аз ҷумла:

- Надониести номҳои сифатҳои Аллоҳ таъоло имонро коҳиш медиҳад, зеро агар маърифату шиносоии инсон оиди номҳои сифатҳои Аллоҳ коҳиш ёбад, имонаш ҳам коҳиш меёбад.

- Рӯй гардондан аз тафаккур дар оятҳои кавнию шаръии Аллоҳ таъоло. Зеро ин боиси камшудани имон мегардад ё ҳадди ақал имонро беҳаракат месозад, ки рушд намекунад.
- Анҷом додани гуноҳу маъсият, зеро гуноҳ ба қалбу имон таъсири бузурге дорад. Ба ҳамин хотир, паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: **«Зинокор ҳангоми зино кардан мӯъмин нест»**. Ривояти Бухорӣ (2475) ва Муслим (57).
- Тарки тоъату ибодат, зеро тарки тоъату ибодат сабаби коҳишии имон аст. Агар ибодат фарз бошад ва банда онро бе узр тарк кунад, ин камбудияст, ки банда барои он сарзанишу иқоб карда мешавад. Аммо агар ибодат фарз набошад ё фарз бошад, вале банда онро бо узр тарк кунад, ин камбудияст, ки банда барои он сарзаниш карда намешавад.

*Китоби "Маҷмуъу фатово ва расоил"-и Ҷаноби Шайх Муҳаммад ибни Солеҳ Ал-Усаймин 1/52.*

Эй хоҳари саволдиҳанда! Мо ба шумо тавсия медиҳем, ки Қуръонро зиёд бихонед ва дар оятҳои тадаббур кунед. Зеро он барои дили шумо шифо мебошад, агар Аллоҳ бихоҳад. Аллоҳ таъоло мефармояд:

وَنَزَّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ

سورة الإسراء: ٨٢

**«Ва аз Қуръон он чиро нозил мекунем, ки барои мӯъминон шифову раҳмат аст».**

(Сураи Исро: 82).

Мо ҳамчунин ба шумо тавсия медиҳем, ки қиссаҳои паёмбаронро бо тадаббур бихонед. Аллоҳ таъоло қиссаҳои онҳоро дар китоби худ (Қуръон) овардааст, то дили паёмбараш (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ва дилҳои мӯъминони ҳамроҳи ӯро бо он устувор гардонад. Аллоҳ таъоло мефармояд:

وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُنَبِّتُ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ

سورة هود: ١٢٠

**«Ҳар хабаре аз ахбори паёмбаронро бароят ҳикоят мекунем, то дилатро бо он устувор гардонем. Ва дар ин (сура ва қиссаҳои он) барои ту сухани ҳақ ва барои**

**мӯъминон панду ёдоварӣ омадааст». (Сураи Ҳуд: 120).**

***Эй Аллоҳ, имонро бароямон маҳбуб бигардон ва кифру фисқ ва маъсияту гуноҳро бароямон нохуш бигардон ва моро аз ҷумлаи ҳидоятёфтагон қарор бидеҳ.***

Аллоҳ донотар аст.